

DANYI MAGDOLNA

Sanzon egy hattyúról s egy tavirózsáról

*Sohasem szeretted. Mégis mi vonz hozzád?
Húsz éve már, hogy először láttuk: Nyíló
tavirózsát a park szennyes kis tavában,
a büszke hattyút, amint körbe-körbeíszta.
Szépen tudott úszni, a rózsza nem félt tőle.
Meg sem érintette, hullámot kavart csak, s
kérdözgette egyre. Akárha valami hajnali
fuvalom harmatozta volna gyöngye virágtétét,
húsos leveleit. Egy hattyú és egy rózsza,
miről beszélgethet? Pedig beszélgettek.
Szirmait a rózsza össze nem is zárta.
Lebegtette őket az állott vízű tóban.
A harmathullásban. Ingott hófehéren, levelei
védték. A furcsa kérdéseket sorra válaszolta.
Miért is ne? Egy hattyú? Kérdezhet akármit.*

*Sohasem szeretted. Mégis mi vonz hozzád?
Tizenhat éve már, hogy másodszor láttuk.
Egy tisztáson álltunk. Vagy inkább pázsiton?
Néztük őket szóltan. A nyíló tavirózsát s
a hófehér hattyút. Egy hattyú és egy rózsza,
miről beszélgethet? Pedig beszélgettek. A
hattyú kérdezett, a rózsza válaszolt. Miért
is ne? Egy rózsza? Azt mond, amit akar. Te
akkor azt mondtad: Szeretni nem tudnál. –
Le is út, fel is út. Szólt a tavirózsza, s
a hófehér hattyú értetlenül nézett. Miféle
rózsza ez? Szeretni akarna! A szépség neki
kevés? Ilyen tavirózsát! Ezek a virágok!
Miféle népség ez? -----*

*Sohasem szeretted. Mégis mi vonz hozzád?
Tizenhat év alatt miért nem feledted el?
Hattyúk s tavirózsák, ne emlékezzenek!
fehéren és büszkén ússzanak a vízben. Ma*

*annyi idős vagyok, mint voltál, akkor régen.
Nyíló tavirózsát, büszke hattyút erre, nem
igen már látni. A parkban a kis tó, ő, bizony,
kiszáradt. A medre még megvan, s a fák is
körüállják. A reményt fel nem adják. Sohasem
szerettél. Mégis mi vonz hozzám? S hogy én
miért szerettelek? Azt sem tudom meg már. S
hogy szerettelek-e? Arra sincs felelet. Az
elmúlt évek során itt nagy inségek dúltak.
Aszály sújtott mindent. S még ha csak ez lett
volna! A hattyú elrepült. A rózsza, ő elhervadt.
Ez a rózsák sorsa. S ő ezt nem tudta éppen.
Hogy víz nélkül nem élhet. S hát ez lett a veszte.*

*Sohasem szerettél. Mégis mi vonz hozzám?
Egy hattyú s egy rózsza? Mit kezdhet egymással?
Nos, legyünk barátok. Miért is ne lennénk?
Egy büszke hattyú s egy hófehér rózsza! Már
csak egy tavat kell keresnünk. Ha lehet,
tisztább vizűt. Ha lehet, abban a szép parkban.*

Palics, 1996. május

HOLDAS GYÖRGY: A „HATALOM” (1986)